

PRZEMÓWIENIE OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA
DO UCZESTNIKÓW KAPITUŁY GENERALNEJ
FRANCISZKAŃSKIEGO ZAKONU ŚWIECKICH

15 listopada 2021

Drodzy Bracia i Siostry Franciszkańskiego Zakonu Świeckich, dzień dobry!

Pozdrawiam was słowami, które św. Franciszek kierował do napotykanym po drodze: „Niech Pan obdarzy was pokojem!”. Cieszę się, że mogę was powitać z okazji Waszej Kapituły Generalnej. W tym kontekście chciałbym przypomnieć niektóre elementy właściwe waszemu powołaniu i misji.

Wasze powołanie rodzi się z powszechnego wezwania do świętości. Katechizm Kościoła Katolickiego przypomina nam, że „świeccy uczestniczą w kapłaństwie Chrystusa: coraz bardziej z Nim zjednoczeni, rozwijają łaskę chrztu i bierzmowania we wszystkich wymiarach życia osobistego, rodzinnego, społecznego i kościelnego, a tym samym wypełniają wezwanie do świętości skierowane do wszystkich ochrzczonych” (nr 941).

Ta świętość, do której jesteście powołani jako franciszkanie świeccy, jak proszą was Konstytucje Generalne i Reguła zatwierdzona przez św. Pawła VI, pociąga za sobą nawrócenie serca, przyciągniętego, zdobytego i przemienionego przez Jedyne, który jest Świętym, który jest „dobrym, wszelkim dobrem, najwyższym dobrem” (św. Franciszek, Uwielbienie Boga Najwyższego). To sprawia, że jesteście prawdziwymi „pokutnikami”. W Liście do wszystkich wiernych św. Franciszek przedstawia „czynienie pokuty” jako drogę nawrócenia, drogę życia chrześcijańskiego, zobowiązanie do czynienia woli i dzieł Ojca niebieskiego. W Testamencie opisuje swój własny proces nawrócenia tymi słowami, które dobrze znacie: „Mnie, bratu Franciszkowi, Pan dał tak rozpocząć życie pokuty: gdy byłem w grzechach, widok trędowatych wydawał mi się bardzo przykry. I Pan sam wprowadził mnie między nich i okazywałem im miłosierdzie. I kiedy odchodziłem od nich, to, co wydawało mi się gorzkie, zmieniło mi się w słodycz duszy i ciała; i potem nie czekając długo, porzuciłem świat.” (1-3).

Proces nawrócenia przebiega tak: Bóg podejmuje inicjatywę: „Pan dał mi zacząć czynić pokutę”. Bóg prowadzi pokutnika do miejsc, do których nigdy nie chciałby się udać: „Bóg wprowadził mnie między trędowatych”. Pokutnik odpowiada, akceptując oddanie się na służbę innym i okazywanie im miłosierdzia. A rezultatem jest szczęście: „To, co wydawało mi się gorzkie, zamieniło się w słodycz duszy i ciała”. Oto właśnie droga nawrócenia Franciszka.

Do tego, drodzy bracia i siostry, zachęcam was w swoim życiu i w waszej misji. I proszę nie mylić „czynienia pokuty” z „uczynkami pokuty”. Te - post, jałmużna, umartwienie - są konsekwencją decyzji o otwarciu serca na Boga. Otwórz swoje serce na Boga! Otwórz swoje serce na Chrystusa, żyjąc pośród zwykłych ludzi w stylu św. Franciszka. Tak jak Franciszek był „zwierciadłem Chrystusa”, tak i wy możecie stać się „zwierciadłem Chrystusa”.

Jesteście mężczyznami i kobietami zaangażowanymi w życie w świecie według charyzmatu franciszkańskiego. Charyzmat, który zasadniczo polega na zachowywaniu świętej Ewangelii naszego Pana Jezusa Chrystusa. Powołaniem franciszkanina świeckiego jest życie Ewangelią w świecie w stylu Biedaczyny, sine glossa; przyjąć Ewangelię jako „formę i regułę” życia. Zachęcam was do przyjęcia Ewangelii jak Chrystusa. Niech Ewangelia, czyli sam Jezus, kształtuje wasze życie. W ten sposób przyjmiecie ubóstwo, mniejszość, prostotę jako swoje znaki rozpoznawcze wobec wszystkich.

Z tą franciszkańską i świecką tożsamością jesteście częścią Kościoła wychodzącego. Waszym ulubionym miejscem jest przebywanie wśród ludzi, a tam, jako świeccy — żyjący w celibacie lub żonaci — księża i biskupi, każdy zgodnie ze swoim powołaniem, dajecie świadectwo o Jezusie prostym życiem, bez pretensji, zawsze chętnie naśladowując Chrystusa ubogiego i ukrzyżowanego, tak jak św. Franciszek i wielu mężczyzn i kobiet waszego Zakonu. Zachęcam was także do wyjścia na peryferie, dzisiejsze peryferie egzystencjalne, aby tam, aby rozbrzmiewało słowo Ewangelii. Nie zapominajcie o ubogich, którzy są ciałem Chrystusa: jesteście wezwani do głoszenia im Dobrej Nowiny (por. Łk 4,18), tak jak uczyniła to między innymi św. Elżbieta Węgierska, wasza Patronka. I tak, jak niegdyś „wspólnotę braterską pokutników” charakteryzowało zakładanie szpitali, ambulatoriów, jadłodajni i innych dzieł konkretnej miłości, tak dzisiaj Duch Święty posyła was, abyście praktykowali tę samą miłość z kreatywnością wymaganą przez nowe formy ubóstwa.

Niech wasza świeckość będzie pełna bliskości, współczucia, czułości. I abyście byli mężczyznami i kobietami nadziei, żyjącymi nią, przekładając ją na konkretne sytuacje dnia codziennego, relacje międzyludzkie, zaangażowanie społeczne i polityczne; pielęgnowanie nadziei na jutro poprzez łagodzenie dzisiejszych trudności.

A wszystko to, drodzy bracia i siostry, jesteście wezwani, aby przeżywać żyjąc w braterskiej wspólnotcie, czując się częścią wielkiej rodziny franciszkańskiej. W tym sensie przypominam wam o pragnieniu Franciszka, aby cała rodzina pozostała zjednoczona, oczywiście z poszanowaniem różnorodności i autonomii, a także każdego członka. Ale zawsze w żywej, wzajemnej komunii, aby wspólnie marzyć o świecie, w którym wszyscy są i czują się braćmi, i wspólnie trują się, aby go zbudować (por. Enc. Fratelli Tutti, 8): mężczyźni i kobiety, którzy walczą o sprawiedliwość i pracują o ekologię integralną, współpracując w projektach misyjnych i czyniąc was narzędziami pokoju i świadkami Błogosławieństw.

Zaczęliśmy więc od drogi nawrócenia, aby potem spojrzeć na wszystkie owoce, które płyną z serca zjednoczonego z Panem i miłośnikiem ubóstwa. Niech św. Franciszek i wszyscy święci z rodziny franciszkańskiej towarzyszą wam na waszej drodze. Niech Pan wam błogosławi, a Matka Boża, „Dziewica, która stała się Kościołem”, strzeże was. I proszę, nie zapomnijcie modlić się za mnie. Dziękuję.

Za:

<https://www.vatican.va/content/francesco/it/speeches/2021/november/documents/20211115-ordinefrancescano-secolare.html>

Tłumaczenie:
Br. Tomasz Żak OFM Cap